

זבחים לג

דברי ריש לקיש לפי עולא: אמר עולא אמר ריש לקיש: טמא שהכניס ידו לפנים - לוקה, שנאמר: (ויקרא יב) **כֹּלֹךְ קֹדֵשׁ אֵל תֵּעָז וְגו'**, מקיש ביאה לנגיעה, מה נגיעה במקצת שמה נגיעה, **אף ביאה במקצת שמה ביאה**.

קושי על עולא: איתביה רב הושעיא לעולא: **מצורע שחל שמיני שלו להיות בערב הפסח, וראה קרי בו ביום וטבל - אמרו חכמים: אף על פי שאין טבול יום אחר נכנס, זה נכנס, מוטב יבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת**;

ורבי יוחנן אמר: דבר תורה אפי' עשה אין בו, שנאמר: (דברי הימים ב כ) **ויעמד יהושפט בקהל יהודה וירושלם ככית ה' לפני החצר החדשה**, מאי חצר החדשה? אמר ר' יוחנן: שחידשו בה דברים (הרבה), ואמרו: טבול יום אל יכנס למחנה לוויה; **הסבר הקושי** - ואי אמרת ביאה במקצת שמה ביאה, היכי מעייל ידיה בבהונות? אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא!

תירוץ על עולא: א"ל: מטונך, שאני מצורע, הואיל והותר לצרעתו הותר לקיריו. דברי רב יוסף בקשר לתירוץ של עולא: קסבר עולא: רובן זבים ונעשו טמאי מתים, הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן.

קושי על אבוי: מי דמי? טומאה אישתראי, זיבה לא אישתראי! אמר ליה, דלמא הכי קאמר מר: רובן טמאי מתים ונעשו זבים, הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן, **תשובת רב יוסף**: אמר ליה: אין.

עוד קושי של אבוי: ואכתי לא דמי, מצורע היתירא הוא, הואיל ואישתרי אישתרי, טומאה דחוויה היא, להא אידחאי להא לא אידחאי.

רבא חולק על דברי אבוי: אדרבה, איפכא מסתברא! מצורע היתירא הוא, להא אישתראי ולהא לא אישתראי, טומאה דחוויה הוא, מה לי חד דחויא מה לי שתי דחיות.

הבאת סיוע לעולא: **כל הסמיכות שהיו שם, קורא עליהן אני תכף לסמיכה שחיטה, חוץ מזו שהיתה בשער נקנור, שאין מצורע יכול ליכנס לשם עד שמזין עליו מדם חטאתו ומדם אשמו**; ואי אמרת ביאה במקצת לא שמה ביאה, ליעייל ידיה ולסמוך!

דחיית הסיוע: אמר רב יוסף: הא מני? ר' יוסי ברבי יהודה היא, דאמר: מרחק צפון. קושי על הדחייה: וליעבד פישפש!

תירוץ: אבוי ורבא דאמרי תרוייהו: **הכל ככתב מ"ג ה' ע"י הפס"ד (את) כל מלאכת התכנית**.

נוסח אחר לדחיית רב יוסף: אמר רב יוסף: כל הסומך ראשו ורובו מכניס, מאי טעמא? כל כחו בעיני, הלכך לא אפשר.

קושי על דברי הברייתא: מאי קסבר? אי קסבר: סמיכת אשם מצורע דאורייתא, ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא, ליעול ולסמוך להדיא, דרחמנא אמר! תירוץ: אמר רב אדא בר מתנה: גזירה שמא ירבה בפסיעות.

תירוץ לפי נוסח אחר: אמר רב אדא בר מתנה: סמיכת אשם מצורע דאורייתא, ותכף לסמיכה שחיטה לאו דאורייתא.

קושי על הנוסח השני: מיתיבי: **וסמוך... Gnei - מה סמיכה בטהורין, אף שחיטה**

בטהורין; ואי אמרת לאו דאורייתא, בטמאין נמי משכחת לה!

תיקון הנוסח השני: אלא איפוך: סמיכת אשם מצורע לאו דאורייתא, ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא.

דברי ריש לקיש לפי רבינא: רבינא אמר: לענין מלקות איתמר.

דברי ריש לקיש לפי רבין: כי אתא רבין אמר רבי אבהו: לענין טמא שנגע בקודש איתמר, דאיתמר: טמא שנגע בקודש - ריש לקיש אמר: לוקה, רבי יוחנן אמר: אינו לוקה.

ריש לקיש	ר' יוחנן
כֹּלֹךְ קֹדֵשׁ אֵל תֵּעָז	אזהרה לאוכל בשר קודש (וטמא שנגע בקודש) תרומה

ויקרא פרק ז פסוק כ - אכילת קדשים

והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' **וטמאתו** עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה:

במדבר פרק יט פסוק יג - ביאת מקדש

כל הנגע במת בנפש האדם אשר ימות ולא יתחטא את משכן ה' טמא ונכרתה הנפש ההוא מישראל כי מי נדה לא זרק עליו טמא יהיה עוד **טמאתו** בו:

טמא שנגע בקודש	ריש לקיש	ר' יוחנן
טמא שאכל בשר קודש לאחר זריקה	לוקה	אינו לוקה
טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה	לוקה	כרת
		אינו לוקה